

*Beste broeders en zusters, beste medeparochianen,*

*In het Evangelie lezen we dat het bij de intocht van Jezus feest is. Iedereen juicht want Jezus, over wie ze zoveel goede dingen hebben gehoord, is eindelijk bij hen in Jeruzalem. Het enthousiasme kent geen grenzen. Jezus zegt dat deze beweging niet meer te stoppen is, desnoods zullen de stenen van Jeruzalem schreeuwen om de komst van Jezus. Maar de mensen juichen niet voor de macht die Jezus uitstraalt. Nee, ze roemen hem om zijn bescheidenheid. Jezus komt niet aan op een groot en machtig paard maar op een kleine ezel. Maar kort daarna zal hij worden opgepakt in Jeruzalem. De waardering voor Jezus was dus maar van korte duur. Waar is die gebleven?*

*Als ik dit Evangelie lees, dan denk ik aan ook andere mensen voor wie luid is geapplaudisseerd maar die nu niet meer de lof krijgen die ze verdienen. Ik denk dan aan de verzorgenden die tijdens de coronaperiode hun gezondheid hebben geriskeerd omwille van de zorg voor anderen. Die dit deden niet om alle waardering maar vanuit naastenliefde. Waar is dat applaus nu gebleven?*

*Beste broeders en zusters, kunnen we blijven applaudisseren voor de mensen in de zorg en voor alle mensen die zich vanuit de grond van hun hart inzetten voor waar ze in geloven? Kunnen we blijven juichen voor eenvoudige mensen? Voor mensen die nederig zijn en zich niet boven anderen willen plaatsen maar anderen omhoog willen trekken. Voor wie willen wij applaudisseren? Voor wie willen we blijvend onze dankbaarheid uitspreken? Wie verdient onze voortdurende lof?*